

SABINE
BOHLMANNOVÁ

Divňákoví

Kdo je vlastně
normální?

Divňákovi

Kdo je vlastně normální?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Sabine Bohlmannová
Divňákovi – Kdo je vlastně normální? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SABINE
BOHLMANNOVÁ
Divňákoví

Kdo je vlastně normální?

Ilustroval
Daniel Steudtner

 P R E S S

Věnuji všem, kdo jsou jiní,
a všem, kdo je přesto nebo
právě proto milují.

Letní mlhavá noc

Přišli v noci. V pátek 13.

Mlha se plazila Pytlíkovou ulicí a svit pouličních lamp způsobil, že svět vypadal, jako by ho někdo nakreslil tužkou.

Otýlie Šmídová nemohla usnout. Stála u okna a snažila se prohlédnout mlhu. Náhle uslyšela auto, které s kuckáním zabočilo do ulice a zastavilo přímo před domem číslo 13.

Z vozu vystoupilo pět postav. Tři velké a dvě malé. Kromě toho si Otýlie povšimla nějakého stínu, který se plížil kolem, a pak ještě něčeho mnohem menšího, co klikatě poskakovalo k domu. Trochu to připomínalo psa. S jistotou to Otýlie tvrdit nemohla, protože mlha byla moc hustá, noc příliš temná a ona bez brýlí špatně viděla. Brýle teď ležely na nočním stolku.

Postavy postupně jedna za druhou mizely v domě, jedna z těch malých se však náhle zastavila a podívala se jejím směrem. Otýlie měla na okamžik dojem, jako by se pod kapucí zablýskly dvě tmavožluté oči. Ale jaký člověk má žluté oči?

Otýlie zatajila dech. Najednou to malé stvoření zdvihlo ruku a zamávalo jí. Co měla dělat? Jednoduše také zamávala. A pak všichni zmizeli v domě a ulice vypadala jako dřív, jako kdyby se nic z toho nestalo. Jen to auto zůstalo stát přede dveřmi.

A právě když se Otýlie chtěla vrátit do postele, mihla se v mlze černá vrána a zamířila přímo k domu číslo 13. Usadila se na hřeben střechy a vypadala, jako by tam seděla odjakživa.

Nazítří se Otýlie probudila s prvními ranními paprsky. Nejdříve si pomyslela, že zaspala, pak si ale vzpomněla, že je první den letních prázdnin. Až do včerejška byla žákyní čtvrté třídy, kde učila paní učitelka Trnitá, a tak byla Otýlie ráda, že po prázdninách dostane novou paní učitelku.

Otýlie už dávno zapomněla na události předchozí noci. Ačkoliv ne tak docela. Byla si jistá, že se jí to všechno jenom

zdálo. Je přece léto a v létě není mlha. Kdo by se stěhoval v noci? A navíc, nikdo by se nestěhoval do domu, který není opravený a stojí tu roky opuštěný.

Děti z ulice tomu domu říkaly *strašidelný* a mýjely ho obloukem.

Otýlie Šmídová před tím domem už mnohokrát stála a moc si přála, aby se do něj konečně nastěhovala nějaká rodina. Rodina s mnoha dětmi, se kterými by se mohla kamarádit.

Posadila se na posteli, protáhla se a zívla. Pak se podívala na klec, ve které si její morče Fík už pochutnávalo na listu salátu.

„Dobrou chuť, Fíku,“ zavolala na něj. „Vyspal ses dobře? Zdálo se ti o křupavých salátech?“ zavtipkovala, nasadila si své velké kulaté brýle, vyskočila z postele a běžela po schodech dolů. Ucítila lahodnou vůni, která se linula z kuchyně.

Táta stál v zástěře u sporáku a právě otevíral troubu. Také on měl na nose silné brýle, které mu trochu sklouzly, když vyndával formu z trouby.

„Dobré ráno, myško. Upekł jsem bábovku na uvítanou pro ty nové sousedy.“

Otýlie na něj vykulila oči. „Noví sousedé?“ zeptala se, posadila se ke stolu a nasypala si do misky své oblíbené kukuřičné lupínky.

„Vypadá to, že se dnes v noci nastěhovali do domu číslo 13,“ vysvětlil jí táta.

„Dnes v noci?“ Otýlie si nalila na lupínky mléko a pozorovala, jak plavou po hladině.

„Tobě se dnes asi zdálo o papoušcích, Otylko, vždyť po mně všechno opakuješ,“ poznamenal tatínek, ale dívka zavrtěla hlavou.

Otýlie se zamyslela, úplně zapomněla jíst. V hlavě jí vířily všechny možné myšlenky. Takže to nebyl sen. Ty postavy, které viděla dnes v noci, mlha a všechno ostatní, nezdálo se jí to. Opravdu se to stalo. Vyskočila ze židle a utíkala k oknu.

„Otylko, tak to nejdřív spolkni. S plnou pusou se neběhá!“ napomenul ji ještě táta.

Ale Otýlie jako by ho neslyšela. Odhrnula závěs a podívala se k domu číslu 13.

„Do *strašidelného* domu? Vážně, tati? Ale vypadá stejně jako vždycky. Až na...“ nedořekla a podívala se na auto zaparkované před domem.

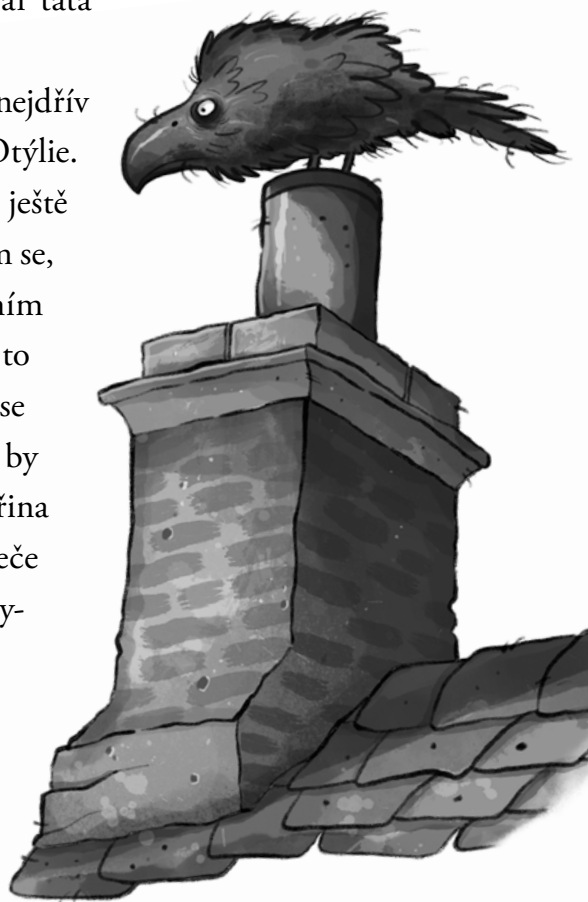
„Viděla jsi to auto?“ prohodil táta, zatímco špejlí zkoušel, jestli je bábovka dost upečená. „Je to zrezivělá kraksna. Divím se, že ještě jezdí...“ prohlásil, pak položil horkou formu na kuchyňskou linku. „Maminka už je v práci, ale posílá ti pusku,“ přešel k Otýlii a políbil ji do vlasů.

„Děkuju!“ řekla dívka a dál pozorovala dům. Nepohnul se tam ani lísteček.

„Určitě ještě spí. Stěhování v noci je docela neobvyklé,“ uvažoval táta a také se podíval k domu.

„Neškodilo by, kdyby si nejdřív umyli okna!“ zamračila se Otýlie.

„Řekl bych, že okna tam ještě nikdo jaktěživ nemyl. Divím se, že ten dům před stěhováním nejprve neopravili. Musí to tam být celé plesnivé, roky se tam nevětralo. A zajímalo by mě, jestli tam funguje elektřina nebo jestli tam alespoň teče voda. Ale dost o tom pochybuju.“

Pak si Otýlie všimla vrány, která stále seděla na hřebeni střechy, vypadala spíš jako socha.

„Ach, Otylko, podívej, tamhle jsou tvoje kamarádky Mona, Líza a Mona Líza,“ ukázal tatínek na tři dívky, které stály okolo auta. „Chceš za nimi? Mohly byste jít na hřiště,“ navrhl táta.

Otýlie zanaříkala.

„Nejsou to moje kamarádky. Na hřiště už dávno nechoďm. A navíc jsem ještě v pyžamu a...“

„Ano, chápu. Ale, Otylko, myško, možná je načas přeonat vlastní stín a jít za nimi. Chodíte přece do stejné třídy a prázdniny budou ještě dlouhé. My s maminkou na tebe nemáme pořád čas, v létě musíme pracovat, víš?“

Otýlie přikývla. „Umím se zabavit i sama. Jsem ráda o samotě a budu si hodně číst. Hned vyrazím do knihovny, vrátím těch deset knih, které jsem si půjčila minulý týden, a půjčím si novou várku,“ odpověděla rozhodně. Tatínek si tiše povzdechl. „Co je? Jiní rodiče by byli šťastní, kdyby jejich dítě tolik četlo.“

„Ano, máš pravdu. Jsme s maminkou rádi, ale...“

Tentokrát si povzdechla Otýlie. „... ale normální to není, já vím. A normální děti chodí ven a hrají si s kamarády

na divné věci, jako je *sněhulák*, *kdo uteče*, *vyhraje*, *cukr káva marmeláda* anebo *na četníky a loupežníky*!“

„Není to *sněhulák*, ale *mrazík*. A ne *kdo uteče*, *vyhraje*, ale *hra na schovávanou* neboli *schovka*. A pak *cukr káva limonáda*, ne *cukr káva marmeláda*. *Četníkům a loupežníkům* se říká *hra na policajty a zloděje*.“

Otýlie pokrčila rameny. V dětských hrách se opravdu moc nevyznala. Pak zaslechla Monu, Lízu a Monu Lízu, jak se u auta hlasitě smějí.

„To je to nejošklivější auto, jaké jsem kdy viděla,“ řekla Mona. „Dávej pozor, než napočítám do tří, rozpadne se!“ řekla Líza. „To není žádné auto, to je zrezivělá kolečková brusle pro slona!“ uzavřela Mona Líza. Všechny tři se smály, až se prohýbaly.

Otýlie si uvědomila, že je jí auta líto. Nepatrně zavrtěla hlavou. Jak je možné, že cítí soucit s autem?

„Bábovka musí ještě trochu vychladnout, pak ji posypu moučkovým cukrem a můžeš ji tam zanást!“ ozval se táta, aby změnil téma.

„Mám jim donést bábovku?“

„Ano, holubičko. Nebo sis myslela, že ji tam pošleme poštou?“

„Ne, ale nejsem si jistá, jestli tam chci zvonit. Vždyť je vůbec neznám. A stejně asi ještě spí. Třeba bábovku ani nemají rádi. Nebo...“

„Nebo to jsou upíři a vysají ti krev!“ Otýlie na tátů vy-
třeštila oči a ten se rozesmál. Pak jí rošťácky pocuchal vlasy.
„Otylko, to byl vtip. Už jsem na tomhle světě dvaatřicet
let, což je opravdu dlouho, a ještě jsem žádného upíra nepo-
tkal. Řekl bych, že pravděpodobnost, že nějakého potkáš,
je menší než miliontina procenta. Je to asi tak nepravdě-
podobné, jako že ti do cesty přijde vlkodlak, duch nebo
mluvící kufr.“

Otýlie se podívala na tátů, který teď už zase něco kutil
u kuchyňské linky. Znovu se nadechla té báječné koláčové
vůně.

„Já si ale nevěřím, abych jen tak zazvonila u cizích lidí,“
zamumlala Otýlie.

„Jistěže nepůjdeš dovnitř, Otylko. Ani kdyby tě pozvali.
Zastavil bych se tam sám, ale čeká mě jeden docela dlouhý
online meeting. A bábovka je přece nejlepší ještě teplá. Víš,
jakou budou mít radost? Není to jednoduché, přistěhovat
se na nové místo a nikoho tu neznat. Chceme je tu hezky
přivítat, jak se sluší na dobré sousedy.“

Otýlie se znovu podívala k domu číslo 13. Byla zvědavá. Určitě tam bydlí nějaké děti. Vzpomněla si na tu malou postavu, která jí zamávala. Kdo ví, třeba se z nich stanou přátelé. Třeba to bude nový začátek. Mohla by se představit tak, aby nevypadala vůbec zvláštně. Nemusí přece hned říkat: *Ahoj, jmenuji se Otýlie Šmídová, psáno se š. Sbírám všechno, co najdu, a pak si to vystavuji v pokoji. Každý den přečtu jednu knihu a nerada mluvím.* Ne, představila by se dětem tak, aby udělala dojem. *Milé děvče*, říkali by si rodiče, až by ji poznali. A Otýlie byla milá, dokonce moc milá.

„A něco si obleč, jinak si ti noví sousedi budou myslet, že jsme divní, když k nim přijde holčička s bábovkou v rukou, která je ještě ke všemu oblečená v pyžamu,“ zavolal na ni ještě táta a pak zmizel v pracovně.

Není bábovka jako bábovka

Za půl hodiny stála Otýlie Šmídová před domem číslo 13, podnos s bábovkou v rukách. Naklonila hlavu, protože cedulka s nápisem visela nakřivo. Jméno na cedulce ji zaujalo – velkými písmeny na ní bylo napsáno *Divňákovi*. Pak vzhledla. Okna byla tak špinavá a zaprášená, že nebylo vidět ani dovnitř, ani ven. Uvnitř bylo hrobové ticho.

Domy v Pytlíkové ulici byly staré. Tlačily se k sobě, jako by se navzájem zahřívaly. Dům číslo 13 stál dokonce tak natěsnán mezi domy 15 a 11, až to vypadalo, že ho nakonec pohltní. Fasáda kdysi bývala žlutá, byla už ale tak odrotená, že bylo velmi těžké představit si, jak vypadala původně.

Naproti tomu dům, ve kterém bydlela Otýlie, byl postavený z úhledně zarovnaných cihel, na oknech visely úhledné

květináče s úhlednými květinami, a dokonce i kola před domem byla zaparkovaná úhledně. Každý dům v Pytlíkové ulici měl malou předzahrádku. Také předzahrádka u Otýliina domu byla upravená. Sice ne tak úhledně upravená jako předzahrádka paní Pěnkavové Ředkvičkové z domu číslo 11, ale jinak by předzahrádka Šmídových vyhrála první místo za úpravu. Jen v předzahrádce u Divňákových rostla jen uschlá hnědá tráva.

Otýlie polkla. Pak sebrala všechnu odvahu a zazvonila. Zevnitř uslyšela pronikavé *píííp*, které se ozývalo ode dveří, pak opatrně o krok ustoupila a znovu polkla.

„Dobrý den, jsme Šmídovi odnaproti a chceme vás touto bábovkou přivítat v Pytlíkové ulici,“ předříkávala si v duchu naučenou větu. Nesnášela mluvit s lidmi, které neznala. Vlastně ale nesnášela mluvit i s lidmi, které znala. V podstatě mluvení nesnášela obecně. Mluvení nebylo to pravé. Mnohem raději si četla. Čtení, přemýšlení a snění

pro ni byly... Ale než se stačila pořádně zamyslet, co pro ni vlastně znamenají, uslyšela šramocení ve dveřích. Šuškalý si tam nějaké hlasy. Byly to dětské hlásky.

„Já se podívám. Kdo to zvonil?“

Pak se otevřela záklopka od dopisní schránky a zevnitř na ni zamžouraly dva páry očí.

„Je to člověk. Malý člověk. Vypadá na samičku.“

„Lidským samičkám se říká holčičky!“

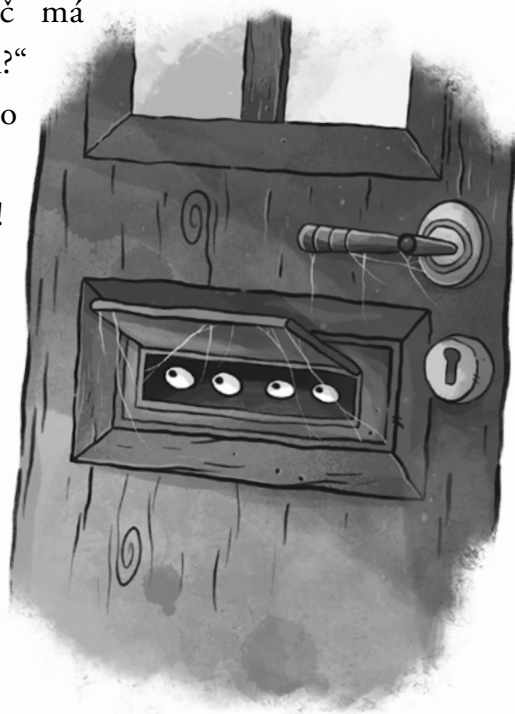
„Nech mě furt! Proč má na nose ten dvojitý monokl?“

„Připomíná to jízdní kolo na nose!“

„Hloupost, jsou to brýle! Copak jsi ve škole nedával pozor?“

Otýlie si teď byla jistá. Jsou to tři děti. Jeden chlapec a dvě dívky, jedna větší a druhá menší.

Otýlie přešlápala z jedné nohy na druhou a snažila se nedat najevo,

že vůbec nerozumí a že je zmatená z toho, co si ti tři povídají. Nerozuměla jim ani za mák.

„Co tu chceš, holčičko?“ zeptal se jeden z hlásků z dopisní schránky.

Otýlie si odkašlala. Zhluboka se nadechla a vypravila ze sebe naučenou větu: „Brýden, jsme Bábovkovi odvedle a chceme vás přivítat ve Šmídové ulici...“

„Co říkala?“ zeptal se chlapec.

„Co to je to brýden?“ řekla dívka.

Zase se jí to stalo. Slova se Otýlii přeskládala v puse jedno přes druhé. Už se jí mnohokrát stalo, že se přerekla. To se jí pak celá třída smála. Stávalo se jí to pokaždé, když byla nervózní nebo když chtěla něco rychle říct.

Proto na chvíli zavřela oči a zkusila to znovu. Soustředila se na každícké slůvko. „Dobrý den, jsme Šmídovi odnaproti a chceme vás touto bábovkou přivítat v Pytlíkové ulici.“ Tak a je to. Všechna slova zapadla na své místo.

„Kdo je u tebe bábovka?“ ozvala se nejmladší holčička.

„Neříkala spíš něco o zemlbábě?“

„Každopádně to zní vážně divně!“

Otýlii se chtělo smát. Přidržela podnos s bábovkou u otvoru do dopisní schránky.

„Tohle je bábovka. Taková buchta. Upekli ji můj táta. Byl na ní ještě moučkový cukr, ale už zmizel, protože když je bábovka horká, cukr mizí,“ řekla Otýlie, tentokrát se nezamotala. Už nebyla nervózní.

„Co říkala?“

„Že moučný cukr je neviditelný!“

„Něco jako moučný červ? Ty já ráda!“

„Tak ji podstrč pode dveřmi,“ ozval se zase klučičí hlas.

Otýlie obrátila oči v sloup. „To přece nejde. Je moc vysoká!“

„Tak nám ji strč dovnitř touhle škvírou!“

„To taky nejde, musíte mi prostě otevřít dveře,“ řekla Otýlie.

Vtom zaslechla nějaký ženský hlas. „Děti? S kým to tam mluvíte?“

„Je tady nějaká buchta s moučným červem, který mizí, a ještě jedna holka, která je normálně vidět,“ ozval se nejmladší hlásek.

„Hlavně neotvírejte dveře, ještě nejsme připravení.“

„Co jí máme říct?“

„Řekněte jí, že tu nejsme!“

„Nejsme tady!“ zavolaly všechny tři hlásky najednou.

Otýlie zase obrátila oči v sloup. Povzdechla si. Chtějí ji snad nachytat? Rozhlédla se kolem. Měla neblahé tušení, že se stala obětí televizního vysílání se skrytou kamerou, která ji odněkud právě natáčela, a to zřejmě jen proto, aby se kvůli ní všichni potrhali smíchy. To tedy opravdu nechtěla.

„Poslouchejte, dám vám tu bábovku prostě sem před dveře. A až půjdete ven, třeba ji tam ještě najdete. Pak si možná řeknete: *To byli jistě ti milí sousedé odnaproti, kteří nás chtěli uvítat.* Budete mít radost a třeba ji nakonec i sníte.“

„S takovou bábovkou se dají dělat i jinačejší věci,“ zaslechla ještě Otýlie chlapcův hlas.

Se smíchem položila bábovku na rohožku, kývla na rozloučenou dopisní schránce a odešla.

Doma se Otýlie ihned propížíla k oknu a postavila se za záves v naději, že zvenku nebude vidět.

Bábovka pořád ještě ležela na zemi. A pak se stalo něco podivného. Dveře se otevřely, a aniž by z nich někdo vyšel a zvedl ji, bábovka se zvedla sama od sebe do vzduchu a propířla dovnitř.

Pak se dveře zavřely a Otýlie leknutím zalapala po dechu. Co to bylo?

Nevěřicně se poškrábala na nose v domněnání, že si zapomněla vzít brýle. Ale brýle se silnými skly měla posazené na nose jako obvykle. Jedno je jisté – ti Divňákovci jsou pěkně divní.

Další noc Otýlii opět probudily nějaké zvuky. Nejdřív se chtěla otočit a spát dál, pak ale otevřela oči dokořán, vstala z postele a připlížila se k oknu, kde se zase schovala za závěs.

Jakási tmavá mužská postava zaparkovala vetché kolo vedle zrezivělého auta a zamířila dlouhými kroky do domu číslo 13. Otýlie se podívala na budík, byla právě půlnoc. Kdo k nim může jít zrovna o půlnoci? Dveře se ihned otevřely a muž zmizel uvnitř, podobně jako bábovka předchozího

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Divňákovi – Kdo je vlastně normální?.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.